

Kniha Daniel — šedesáté číslo

Danielova modlitba a tajemství osmého království: Zjevení posledních dnů

Jeff Pippenger

2024-01-24

V sedmnácté a osmnácté kapitole Zjevení přináší anděl Janovi vidění soudu nad papežstvím. V rozboru jejího konečného soudu jsou znázorněna království biblického proroctví.

A zde je mysl, která má moudrost. Sedm hlav jest sedm hor, na nichž žena sedí. A jest sedm králů: pět jich padlo, jeden jest, a druhý ještě nepřišel; a když přijde, musí zůstat jen krátký čas. A šelma, která byla a není, ta sama jest osmý, a jest z těch sedmi, a jde do záhuby. Zjevení 17,9–11.

Jan byl duchovně přenesen do roku 1798, kde je poučen, že sedm hlav na šelmě, která nesla papežskou ženu, bylo sedm králů. Král je království a království je v biblickém proroctví také hlavou. V roce 1798 padlo pět království a jedno tehdy vládlo. Sedmé království bylo ještě budoucí a bylo znázorněno deseti králi. Potom bylo Janovi oznámeno, že osmým královstvím je papežská šelma, která byla z těch sedmi. Papežství bylo pátým královstvím a utrpělo smrtelnou ránu, takže když je jeho smrtelná rána uzdravena, stává se pak osmou hlavou, která je z těch sedmi.

V Danielovi 2 jsou první čtyři království Babylón, Médo-Persie, Řecko a Řím. Tato čtyři doslovná království také představují čtyři duchovní království a společně označují osm králů neboli hlav ze Zjevení 17, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec věci jejím počátkem. Druhá kapitola knihy Daniel je první zmínkou o královstvích biblického proroctví a Zjevení 17 je poslední, proto se musejí shodovat, neboť Bůh se nikdy nemění.

Pátým královstvím, které roku 1798 padlo, byl duchovní Babylón, papežství. Šestým královstvím, které bylo roku 1798 u moci, bylo království se dvěma rohy, jež bylo předobrazeno královstvím se dvěma rohy Médů a Peršanů. Sedmým královstvím, které sestává z deseti králů, kteří roku 1798 ještě nepřišli, je jednotsvětová vláda, jež byla předobrazena Řeckem, jednotsvětovou vládou Alexandra Velikého. Osmou hlavou, která byla z těch sedmi, bylo páté království, které utrpělo smrtelnou ránu, a přece znovu ožilo, když byla smrtelná rána uzdravena.

Soud nad velikou nevěstkou nastává v „hodině“ krize nedělního zákona, totiž v časovém období, které začíná nedělním zákonem ve Spojených státech a pokračuje v dějinách až do uzavření doby milosti pro lidstvo. V oné „hodině“, která je v Danielovi označena jako „za dnů těchto králů“, Bůh zřídí své království. V oné „hodině“ je vyléván pozdní déšť.

„Pozdní déšť“ přichází na ty, kdo jsou čistí — tehdy jej všichni přijmou jako dříve. “

„Když čtyři andělé uvolní svůj stisk, Kristus ustanoví své království. Pozdní déšť nepřijme nikdo kromě těch, kdo činí vše, co mohou.“ Spalding and Magan, 3.

Vylití pozdního deště je postupné, neboť odpovídá soudu, a soud je postupný. Millerité chápali, že žijí u nohou obrazu z druhé kapitoly Danielovy knihy. Věřili, že Řím je posledním pozemským

královstvím, a měli pravdu, avšak jejich porozumění bylo omezené.

„Ve dnech těchto králů“ se skutečně vyskytuje v dějinách římského království, avšak nejde o dějiny pohanského ani papežského Říma, nýbrž o dějiny moderního Říma. Millerité vztahovali pohanský a papežský Řím na jedno království, a přitom použili k podpoře svého chápání pasáž z knihy Ezechiel o posledním judském králi (Sedekjášovi).

A ty, bezbožný ničemný kníže Izraele, jehož den přišel, když nepravost dojde konce, takto praví Panovník Hospodin: Sejmi čelenku a slož korunu; to již nezůstane tak, jak to je: povyš toho, kdo je nízký, a poniž toho, kdo je vysoký. Převrátím, převrátím, převrátím to, a nebude toho více, dokud nepřijde ten, jemuž to po právu náleží; a dám mu to. Ezechiel 21,25–27.

Od Sedekjáše měla následovat tři království, která měla být „převrácena“, a to až ke Kristu, jemuž „náleží právo“ vládnout. Babylón, Médo-Persie a Řecko měly být všechny svrženy až do království Říma, a během dějin tohoto čtvrtého království měl přijít Kristus a ustanovit království. Právě to také učinil.

„V čele těch, kdo rychle vedli národ k záhubě, stál jejich král Sidkijáš. Zcela opustil rady Hospodinovy, jak byly sděleny skrze proroky, zapomněl na dluh vděčnosti, který měl vůči Nebúkadnesarovi, porušil svou slavnostní přísahu věrnosti složenou ve jménu Hospodina, Boha Izraele, a judský král se vzbouřil proti prorokům, proti svému dobrodinci i proti svému Bohu. V marnivosti své vlastní moudrosti hledal pomoc u dávného nepřítele izraelského blahobytu, „posílaje své posly do Egypta, aby mu dali koně a mnoho lidu.“

„Zdali se mu bude dařiti?“ tázal se Hospodin ohledně toho, kdo takto hanebně zradil každou posvátnou důvěru; „unikne ten, kdo takové věci činí? anebo poruší smlouvu, a bude vysvobozen? Jakože jsem živ, praví Panovník Hospodin, jistě na místě, kde přebývá král, který jej učinil králem, jehož přísahou pohrdl a jehož smlouvu porušil, právě s ním uprostřed Babylóna zemře. Ani faraón se svým mocným vojskem a velikým zástupem mu ve válce nepomůže: ... protože pohrdl přísahou tím, že porušil smlouvu, a hle, podal svou ruku a učinil všechny tyto věci, neunikne.“ Ezechiel 17,15–18.

„Pro „bezbožného ničemného knížete“ nastal den konečného zúčtování. „Slož mitru,“ nařídil Hospodin, „a sejmi korunu.“ Teprve až sám Kristus ustanoví své království, bude Judovi znovu dovoleno mít krále. „Převrátím, převrátím, převrátím je,“ zněl božský výnos o trůnu domu Davidova; „a nebude ho již, dokud nepřijde ten, jemuž právem náleží; a dám mu jej.“ Ezechiel 21,25–27.“ Proroci a králové, 450, 451.

Miller měl pravdu, avšak jeho porozumění bylo omezené, neboť království, které Kristus ustanovil, když chodil mezi lidmi, nebylo konečným pozemským královstvím. Po království pohanského Říma měli ještě přijít čtyři králové. Kristus sice na kříži ustanovil království „milosti“, avšak toto království nebylo ustanoveno ve dnech deseti králů ze Zjevení sedmnácté kapitoly, ani nebylo ustanoveno v době pozdního deště. Království, které Kristus ustanoví v posledních dnech, je jeho království „slávy“. Sestra Whiteová mluví přímo o obou těchto královstvích.

Millerité chápali, že Kristus ustanovil království během dějin čtvrtého království, a měli pravdu, avšak jejich porozumění bylo omezené. V dějinách čtvrtého království Kristus ustanovil království

„milosti“ a v dějinách osmého království ustanovil své království „slávy“. V době, kdy ustanovil království „milosti“, byl o Letnicích vylit Duch svatý. Letnice jsou předobrazem vylití pozdního deště v době, kdy ustanovuje své království „slávy“.

Poselství Letnic bylo poselstvím doslovného Kristova vzkříšení. Poselství pozdního deště je alespoň zčásti poselstvím symbolického vzkříšení, představovaného prorockou hádankou o tom, že osmý, který je ze sedmi, což se naplňuje ve šelmě, a také dvěma rohy zemské šelmy. Ve čtvrtém a osmém království Kristus zakládá své království.

„Oznámení, které učedníci učinili ve jménu Páně, bylo v každém ohledu správné a události, k nimž poukazovalo, se právě tehdy odehrávaly. ‚Čas se naplnil a království Boží se přiblížilo,‘ to bylo jejich poselství. Po uplynutí onoho ‚času‘ — devětašedesáti týdnů z Daniela 9, jež měly sahat až k Mesiáši, ‚Pomazanému‘ — přijal Kristus pomazání Duchem po svém křtu od Jana v Jordánu. A ‚království Boží‘, o němž prohlašovali, že je blízko, bylo ustanoveno Kristovou smrtí. Toto království nebylo, jak byli vedeni k víře, pozemskou říší. Nebylo ani oním budoucím, nesmrtelným královstvím, které bude zřízeno, až ‚království i vláda a velikost království pod celým nebem bude dána lidu svatých Nejvyššího‘; tím věčným královstvím, v němž ‚všechny vlády budou sloužit jemu a poslouchat ho‘. Daniel 7,27. Jak je tento výraz užíván v Bibli, označuje výraz ‚království Boží‘ jak království milosti, tak království slávy. Království milosti je představeno Pavlem v listu Židům. Poté, co apoštol poukáže na Krista, soucitného přímluvce, který je ‚schopen mít soucit s našimi slabostmi‘, praví: ‚Přistupujme tedy směle k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost.‘ Židům 4,15.16. Trůn milosti představuje království milosti; neboť existence trůnu předpokládá existenci království. V mnoha svých podobnostech užívá Kristus výraz ‚království nebeské‘ k označení působení božské milosti v srdcích lidí.“

„Trůn slávy tedy představuje království slávy; a o tomto království je řeč ve Spasitelových slovech: ‚Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni svatí andělé s ním, tehdy usedne na trůn své slávy; a budou před něj shromážděny všechny národy.‘ Matouš 25,31.32. Toto království je dosud budoucí. Nebude ustanoveno až do druhého Kristova příchodu.“

„Království milosti bylo ustanoveno bezprostředně po pádu člověka, když byl vypracován plán vykoupění provinilého lidského rodu. Tehdy existovalo v Božím záměru a na základě Jeho zaslíbení; a skrze víru se lidé mohli stát jeho poddanými. Ve skutečnosti však nebylo založeno až do Kristovy smrti. I poté, co Spasitel nastoupil své pozemské poslání, mohl, unaven zatvrzelostí a nevďěčností lidí, od oběti na Golgotě ustoupit. V Getsemane Jeho ruce chvěl kalich strasti. Ještě tehdy mohl setřít krvavý pot ze svého čela a ponechat provinilé lidstvo, aby zahynulo ve své nepravosti. Kdyby to byl učinil, nemohlo by být pro padlé lidi žádné vykoupění. Když však Spasitel vydal svůj život a svým posledním dechem zvolal: ‚Dokonáno jest,‘ tehdy bylo naplnění plánu vykoupění zajištěno. Zaslíbení spásy dané hříšnému páru v Edenu bylo stvrzeno. Království milosti, které předtím existovalo na základě Božího zaslíbení, bylo tehdy ustanoveno.“

„Tak byla Kristova smrt — právě ta událost, na niž učedníci hleděli jako na konečné zničení své naděje — tím, co ji navždy učinilo jistou. Ačkoli jim přinesla kruté zklamání, byla vrcholem důkazu, že jejich víra byla správná. Událost, která je naplnila zármutkem a

zoufalstvím, byla tou, jež otevřela dveře naděje každému dítěti Adamovu a v níž se soustřeďoval budoucí život a věčné štěstí všech Božích věrných ve všech věcích.“

„Záměry nekonečného milosrdenství dospívaly ke svému naplnění i skrze zklamání učedníků. Ačkoli jejich srdce získala božská milost a moc Jeho učení, který „mluvil, jako nikdy člověk nemluvil“, přece jen se s ryzím zlatem jejich lásky k Ježíši mísila nečistá příměs světské pýchy a sobeckých ctižádostí. Dokonce i v paschální horní místnosti, v onu slavnostní hodinu, kdy jejich Mistr již vstupoval do stínu Getsemane, vznikl mezi nimi „spor o to, kdo z nich má být pokládán za největšího“. Lukáš 22,24. Jejich zrak byl upřen na trůn, korunu a slávu, zatímco přímo před nimi ležela hanba a úzkost zahrady, soudní síně a golgotského kříže. Byla to pýcha jejich srdce, jejich žízeň po světské slávě, jež je vedla k tomu, že se tak houževnatě drželi falešného učení své doby a bez povšimnutí přešli Spasitelova slova, která ukazovala pravou povahu Jeho království a poukazovala kupředu k Jeho úzkosti a smrti. A tyto omyly vyústily ve zkoušku — těžkou, avšak potřebnou — která byla dopuštěna k jejich nápravě. Ačkoli učedníci nesprávně pochopili význam svého poselství a nedočkali se naplnění svých očekávání, přece zvěstovali varování, které jim dal Bůh, a Pán odměnil jejich víru a poctil jejich poslušnost. Jim mělo být svěřeno dílo hlásat všem národům slavné evangelium jejich vzkríseného Pána. K tomu, aby byli pro toto dílo připraveni, byla dopuštěna zkušenost, která se jim zdála tak trpká.“ The Great Controversy, 347, 348.

V knize Zjevení „mysl, která má moudrost“, počítá „číslo člověka“ a rozpoznává, že „ten člověk“ je také osmé království, které je ze sedmi. „Člověk hříchu“ je hlavou osmého království, které panuje nad králi a kupci země, s nimiž se sedm církví spojuje, aby se vyhnuly pohaně pronásledování, a které sedí na mnohých vodách.

I řekl mi: Vody, které jsi viděl, kde ta nevěstka sedí, jsou lidé, zástupy, národy a jazyky. Zjevení 17,15.

„Člověk hříchu“ vládne nad politickým, peněžním, náboženským i občanským světem a nad všemi lidmi, kromě těch, kteří zvítězili nad šelmou a nad jejím obrazem, jejím znamením i číslem jejího jména.

A viděl jsem jakoby moře skleněné, smíšené s ohněm; a ty, kteří zvítězili nad šelmou i nad jejím obrazem i nad jejím znamením i nad číslem jejího jména, jak stojí na tom skleněném moři a majíce harfy Boží. A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Veliké a podivuhodné jsou skutky tvé, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, Králi svatých. Zjevení 15,2.3.

„Moudří“, kteří chápou „rozmnožení poznání“, když je Zjevení Ježíše Krista odpečetěno, jsou ti, kdo mají „rozumnost“ a „spočítají číslo té selmy, neboť jest to číslo člověka; a číslo jeho jest šest set šedesát a šest.“ Tato „rozumnost“ představuje část tříkrokového procesu zkoušky, který vždy nastává, když Ježíš odpečetí proroctví. Proto je poznamenáno, že „zvítězili nad“ „číslem jejího jména“.

Získat vítězství znamená projít zkouškou, a ti, kdo jsou „moudří“ a „rozumější“, dosahují vítězství spojeného s číslem 666; verš také označuje, že existuje osm království a že osmé je z těch sedmi.

Toto „tajemství“ je znázorněno ve druhé kapitole Danielovy knihy, neboť Danielova modlitba směřovala k tomu, aby porozuměl „tajemství“. Zjevení, že existuje osm království, že osmé království je z těch sedmi a že číslo tohoto království je 666, je tajemstvím, jež je Danielovi představeno jako to, kterého dosáhl svou modlitbou; a Daniel představuje Boží „moudré“ posledních dnů.

Daniel představuje „moudré“ posledních dnů, jímž je odpečetěno tajemství druhé kapitoly Daniele, a tím tajemstvím je zjevení, že poslední i první odkaz na království biblického proroctví spočívá v tom, že v obrazu je osm království. Toto zjevení potvrzuje milleritské porozumění druhé kapitole knihy Daniel, avšak jakmile je rozpoznáno, září desetkrát jasněji. Jeho jas, jenž je desetkrát větší, představuje zkoušku, nad níž „moudří“ vítězí; neboť osmé království, které je z těch sedmi, je zároveň také šestým královstvím, jímž je trojí spojení draka, šelmy a falešného proroka. Jako takoví jsou drak, šelma a falešný prorok všichni šestým královstvím a společně představují 666.

Nebúkadnesar byl zkoušen zjevením druhé kapitoly knihy Daniel, avšak ve zkoušce neobstál. Ve druhé kapitole Daniela Daniel představuje „moudré“, kteří obstojí ve zkoušce tajemství obrazu. Nebúkadnesar ve třetí kapitole představuje bezbožné, kteří neobstojí v téže zkoušce. Nebúkadnesar jako první král prvního království představuje posledního krále posledního království. Proto představuje „člověka hříchu“, prorockého člověka, jehož se sedm církví chopí. Člověk byl stvořen šestého dne, a číslo šest je proto číslem lidstva. Číslem Nebúkadnesara je šest. Nebúkadnesar neobstál ve zkoušce čísla 666 a představoval bezbožné posledních dnů. Jako symbol člověka hříchu je jeho číslem šest.

Král Nebúkadnesar učinil zlatou sochu, jejíž výška byla šedesát loket a její šířka šest loket; postavil ji na pláni Dúra v babylónské provincii. Daniel 3,1.

Zlatý obraz byl šedesát loket vysoký a šest loket široký a dal jej zhotovit Nabukadnezar, jehož číslem je šest. Obraz byl vztyčen ve vzpouře proti světlu obrazu z druhé kapitoly a trojí popis tohoto obrazu, když porozumíte tomu, že číslo Nabukadnezara je šest, se rovná šesti, šesti, šesti.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Myšlenka na zřízení říše a dynastie, jež by trvaly navěky, mocně zapůsobila na onoho mocného vládce, před jehož zbraněmi národy země nedokázaly obstát. S nadšením zrozeným z bezmezné ctižádosti a sobecké pýchy se radil se svými mudrci o tom, jak toho dosáhnout. Zapomínaje na pozoruhodná prozřetelnostní řízení spojená se snem o velikém obrazu; zapomínaje také, že Bůh Izraele skrze svého služebníka Daniela objasnil význam toho obrazu a že v souvislosti s tímto výkladem byli velmoži říše uchráněni potupné smrti; zapomínaje na vše kromě své touhy upevnit vlastní moc a nadvládu, král i jeho státní rádci rozhodli, že se všemi možnými prostředky vynaloží úsilí, aby vyvýšili Babylón jako svrchovaný a hodný všeobecné oddanosti.“

„Symbolické znázornění, jímž Bůh zjevil králi i lidu svůj záměr s národy země, mělo nyní sloužit k oslavě lidské moci. Danielův výklad měl být odmítnut a zapomenut; pravda měla být překroucena a zneužita. Symbol, určený nebem k tomu, aby lidské mysli odhalil důležité události budoucnosti, měl být použit k tomu, aby bránil šíření poznání, které si Bůh přál, aby

svět přijal. Tak se satan prostřednictvím úkladů ctižádostivých lidí snažil zmařit Boží záměr s lidským pokolením. Nepřítel lidstva věděl, že pravda nesmíšená s bludem je mocí, která má velikou sílu spasit; avšak je-li používána k vyvyšování sebe sama a k prosazování lidských záměrů, stává se mocí ke zlu.“

„Ze svého bohatého pokladu dal Nebúkadnesar zhotovit velikou zlatou sochu, podobnou ve svých obecných rysech té, která byla spatřena ve vidění, s výjimkou jediné skutečnosti, totiž materiálu, z něhož byla zhotovena. Chaldejci, jakkoli byli zvyklí na nádherná zpodobení svých pohanských božstev, dosud nikdy nevytvořili nic tak působivého a majestátního jako tuto zářící sochu, šedesát loket vysokou a šest loket širokou. A není překvapivé, že v zemi, kde modloslužba byla všeobecně rozšířena, byla tato krásná a neocenitelná socha na pláni Dúra, představující slávu Babylóna i jeho nádheru a moc, zasvěcena jako předmět uctívání. O to bylo také postaráno a vyšel dekret, že v den posvěcení mají všichni prokázat svou nejvyšší oddanost babylónské moci tím, že se před sochou pokloní.“ Proroci a králové, 504, 505.